

MONITORING JUDIKATURY SOUDNÍHO DVORA EU A TRIBUNÁLU

OBDOBÍ: OD 1. ZÁŘÍ DO 20. ŘÍJNA 2016

**Association nationale des opérateurs détaillants en énergie (ANODE)
(věc C-121/15)****Datum rozhodnutí:** 7. září 2016

Závěr: *Zásah členského státu spočívající v uložení povinnosti určitým dodavatelům, mezi nimi i historickému dodavateli, nabízet dodávky zemního plynu konečným spotřebitelům za regulované sazby představuje samotnou svojí povahou překážku dosažení konkurenčního trhu se zemním plynem upraveného v tomto ustanovení, a tato překážka existuje, přestože tento zásah nebrání tomu, aby všichni dodavatelé na trhu předkládali konkurenční nabídky za ceny nižší než tyto sazby.*

Skutkové okolnosti: Návrhem došlým dne 17. července 2013 podalo ANODE žalobu ke Conseil d'État (Státní rada, Francie) znějící na zrušení nařízení č. 2013-400 z důvodu překročení pravomoci. Ve své žalobě ANODE mimo jiné tvrdí, že články L. 445-1 až L. 445-4 energetického zákoníku provedené uvedeným nařízením jsou v rozporu s cíli směrnice 2009/73. Státní rada si zaprvé klade otázku, zda státní zásah do cen, jako je zásah stanovený ve francouzské právní úpravě, musí být považován za zásah, který vede k určení cenové úrovně dodávek zemního plynu konečným spotřebitelům nezávisle na volném trhu a představuje tak samotnou svojí povahou překážku dosažení konkurenčního trhu se zemním plynem v rozporu s čl. 3 odst. 1 směrnice 2009/73. Pokud by tomu tak bylo, Státní rada se zadruhé zamýšlí nad kritérii, podle kterých by slučitelnost takové vnitrostátní právní úpravy se směrnicí 2009/73 měla být posuzována, a konkrétně zda čl. 106 odst. 2 SFEU ve spojení s čl. 3 odst. 2 této směrnice umožňuje členským státům sledovat zavedením regulovaných cen cíle bezpečnosti dodávek a územní soudržnosti. Státní rada se rovněž zamýšlí nad možnostmi státního zásahu do stanovení cen, vycházejícího ze zásady krytí veškerých nákladů historického dodavatele a ze složek nákladů, které přírodně mohou být vzaty v úvahu při určování regulovaných sazeb.

Právní stránka: Ačkoliv ze žádného ustanovení směrnice 2009/73 nevyplývá, že cena dodávek zemního plynu musí být stanovena výhradně na základě nabídky a poptávky, vyplývá takový požadavek ze samotného

účelu a obecné systematiky této směrnice, jejímž cílem je dosažení zcela a skutečně otevřeného a konkurenčního vnitřního trhu se zemním plynem, na němž si všichni spotřebitelé mohou svobodně vybírat své dodavatele a všichni dodavatelé svobodně zásobovat své zákazníky (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 10. září 2015. V projednávané věci francouzské právní předpisy dotčené ve věci v původním řízení upravují státní zásah spočívající v tom, že určitým podnikům je uložena povinnost nabízet na trhu některým kategoriím zákazníků zemní plyn za ceny, které jsou výsledkem výpočtu provedeného na základě kritérií a za použití sazebníků vypracovaných orgány veřejné moci. Sazby stanovené za použití této právní úpravy jsou regulovanými cenami, které v žádném případě nejsou volně stanoveny na základě nabídky a poptávky na trhu. Právě naopak tyto sazby vyplývají z určení provedeného na základě kritérií stanovených orgány veřejné moci a nalézají se tak mimo dynamiku tržních sil. Skutečnost, že podniky dotčené regulovanými sazbami mohou rovněž svobodně stanovovat své nabídky na trhu, nemůže zpochybnit zjištění, že dotýčný státní zásah ovlivňuje hospodářskou soutěž na trhu. Samotná existence dvou segmentů trhu, a sice segmentu, na kterém se ceny stanoví mimo hospodářskou soutěž, a segmentu, na kterém je jejich stanovení ponecháno tržním silám, je totiž neslučitelná s vytvořením otevřeného a konkurenčního vnitřního trhu se zemním plynem.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 10. září 2015, *Komise v. Polsko*, C36/14, nezveřejněný, EU:C:2015:570; ze dne 20. dubna 2010, *Federutility* a další, C265/08, EU:C:2010:205.

Související právní úprava: Článek 3 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/73/ES o společných pravidlech pro vnitřní trh se zemním plynem.

GS Media BV (věc C-160/15)**Datum rozhodnutí:** 8. září 2016

Závěr: *Za účelem posouzení, zda umístění hypertextových odkazů na internetové stránce na chráněná díla, která jsou volně dostupná na jiné internetové stránce bez souhlasu nositele autorského práva, představuje „sdělování veřejnosti“,*

je třeba určit, zda byly tyto odkazy poskytnuty nikoli za účelem dosažení zisku osobou, která nevěděla nebo nemohla rozumně vědět o protiprávní povaze zveřejnění těchto děl na této jiné internetové stránce, nebo zda naopak byly poskytnuty za účelem dosažení zisku, v kterémžto případě musí být taková znalost presumována.

Skutkové okolnosti: Na objednávku společnosti Sanoma, která je vydavatelkou časopisu *Playboy*, pořídil fotograf C. Hermès ve dnech 13. a 14. října 2011 dotčené fotografie, které se měly objevit v prosincovém vydání ročníku 2011 tohoto časopisu. V této souvislosti udělil C. Hermès společnosti Sanoma výlučné oprávnění tam zveřejnit tyto fotografie. Rovněž společnosti Sanoma udělil oprávnění k výkonu práv a pravomocí vyplývajících z jeho autorského práva. GS Media provozuje stránku *GeenStijl*, na které se podle informací této stránky objevují „zprávy, skandální odhalení a žurnalistické rešerše s lehčími tématy a příjemně bláznivými hloupostmi“, na kterou denně zavítá více než 230 000 návštěvníků, což z ní činí jednu z deseti nejnavštěvovanějších stránek se zprávami v Nizozemsku. Dne 26. října 2011 obdržela redakce stránky *GeenStijl* zprávu od osoby používající pseudonym, která obsahovala hypertextový odkaz na elektronický soubor umístěný na internetové stránce *Filefactory.com* (dále jen „stránka *Filefactory*“) nacházející se v Austrálii vyhrazené k ukládání dat. Tento elektronický soubor obsahoval dotčené fotografie. Tentýž den vyzvala společnost Sanoma mateřskou společnost GS Media, aby zabránila šíření dotčených fotografií na stránce *GeenStijl*. Dne 27. října 2011 byl na stránce *GeenStijl* zveřejněn článek týkající se těchto fotografií B. Dekker nadepsaný „[...]! Fotografie [...] Nahá [paní] Dekker“, na jehož okraji byla vyobrazena část jedné z dotčených fotografií a končil tímto textem: „A teď odkaz s obrázky, na které jste čekali.“ Kliknutím na hypertextový odkaz, jenž byl k tomuto textu připojen, byli uživatelé internetu přesměrováni na stránku *Filefactory*, na které jim další hypertextový odkaz umožnil stáhnout jedenáct elektronických souborů, z nichž každý obsahoval jednu z uvedených fotografií. Tentýž den zaslala společnost Sanoma mateřské společnosti GS Media e-mail vyzývající ji k potvrzení toho, že byl hypertextový odkaz na dotčené fotografie stažen ze stránky *GeenStijl*. Společnost GS Media této výzvě nevyhověla.

Právní stránka: Pokud je umístění hypertextového odkazu na dílo volně dostupné na jiné internetové stránce uskutečněno osobou,

kteřá tak činí bez úmyslu dosažení zisku, je třeba za účelem individuálního posouzení existence „sdělování veřejnosti“ ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29 zohlednit okolnost, že tato osoba neví ani rozumně nemůže vědět o tom, že toto dílo bylo zveřejněno na internetu bez svolení nositele autorského práva. Naproti tomu, je-li prokázáno, že taková osoba věděla nebo vědět mohla, že použitý hypertextový odkaz zpřístupňuje protiprávně zveřejněné dílo na internetu, například na základě skutečnosti, že na to byla upozorněna nositeli autorského práva, je třeba mít za to, že poskytnutí takového odkazu představuje „sdělování veřejnosti“ ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29. Mimoto, pokud je umístění hypertextových odkazů uskutečněno za účelem dosažení zisku, lze od autora takového umístění očekávat, že provede nezbytná ověření, aby se ujistil, že dotčené dílo není protiprávně zveřejněno na stránce, na kterou vedou uvedené hypertextové odkazy, takže je třeba předpokládat, že takové umístění je provedeno s plnou znalostí povahy ochrany uvedeného díla a případné absence souhlasu nositele autorského práva se zveřejněním na internetu.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 31. května 2016, *Reha Training*, C117/15, EU:C:2016:379; ze dne 15. března 2012, *Phonographic Performance (Ireland)*, C162/10, EU:C:2012:141; ze dne 13. února 2014, *Svensson a další*, C466/12, EU:C:2014:76; ze dne 4. října 2011, *Football Association Premier League a další*, C403/08 a C429/08, EU:C:2011:631.

Relevantní právní úprava: Článek 3 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti.

Evropská komise v. Česká republika (věc C-525/14)

Datum rozhodnutí: 22. září 2016

Závěr: Česká republika tím, že neuznává puncovní značky puncovního úřadu *WaarborgHolland*, nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z článku 34 SFEU.

Skutkové okolnosti: Komise měla za to, že praxe Puncovního úřadu v ČR spočívající v tom, že neuznává puncovní značky *WaarborgHolland*, nezávislého puncovního úřadu se sídlem v Nizozemsku a s pobočkami ve třetích státech, a následně vyžaduje dodatečné označení dotyčných drahých kovů českou

puncovní značkou, je v rozporu s článkem 34 SFEU, vyzvala dopisem ze dne 30. září 2011 Českou republiku k podání vyjádření. V odpovědi zaslané dopisem ze dne 30. listopadu 2011 Česká republika nepopírala, že tyto puncovní značky neuznává. V podstatě však uvedla, že se projednávaná věc týká volného pohybu služeb, a nikoli volného pohybu zboží a že neuznávání je odůvodněno nemožností rozlišit, které z těchto puncovních značek byly vyraženy mimo území Evropské unie a které byly vyraženy na jejím území. Po zvážení argumentů České republiky obsažených v tomto dopise jí Komise zaslala dne 30. května 2013 odůvodněné stanovisko, ve kterém mimo jiné uvedla, že ustanovení Smlouvy o FEU týkající se volného pohybu zboží platí pro výrobky, které jsou ve volném oběhu v Unii, a tedy i pro výrobky, které pocházejí ze třetích států a byly řádně dovezeny do některého členského státu v souladu s požadavky stanovenými v článku 29 SFEU. Komise vyzvala Českou republiku, aby přijala opatření nezbytná k dosažení souladu s článkem 34 SFEU ve lhůtě dvou měsíců od obdržení odůvodněného stanoviska. V odpovědi zaslané dopisem ze dne 23. července 2013 Česká republika ve svém postoji setrvala, přičemž mimo jiné zdůraznila, že neuznávání puncovních značek WaarborgHolland je odůvodněno potřebou ochrany spotřebitele. Komise nebyla s touto odpovědí spokojena, a proto se rozhodla podat projednávanou žalobu.

Právní stránka: Předmětná česká praxe se vztahuje na drahé kovy označené puncovními značkami WaarborgHolland obecně, a nikoli pouze na drahé kovy označené puncovními značkami WaarborgHolland vyraženými na území třetích států, a to navíc bez rozlišení podle toho, za jakých podmínek jsou tyto drahé kovy vyvezeny do České republiky, tj. zejména podle toho, zda jsou vyvezeny do České republiky poté, co byly pouze propuštěny do volného oběhu v jiném členském státě, nebo poté, co byly též legálně uvedeny na trh v jiném členském státě. Neuznávání puncovních značek WaarborgHolland by přitom bylo možno zúžit pouze na případy, kdy je dodatečná kontrola těchto kovů ze strany českých orgánů skutečně odůvodněná ochranou spotřebitele, což by bylo opatření, které by představovalo menší zásah do volného pohybu zboží než všeobecné neuznávání těchto puncovních značek a dodatečné opuncování všech drahých kovů označených uvedenými puncovními značkami. Skutečnost, že v takovém případě by koncový spotřebitel

nebyl sám schopen ověřit, zda puncovní značka WaarborgHolland byla na drahý kov vyražena na území třetího státu, nebo v Unii, a že by tak mohl být uveden v omyl o jakosti tohoto drahého kovu, nemůže na rozdíl od tvrzení České republiky dokládat přiměřenost předmětné praxe, ledaže by se vycházelo z toho, že se takový spotřebitel nemůže spolehnout na příslušné orgány členského státu spotřeby, pokud jde o jimi prováděnou kontrolu jakosti výrobků, jež vpouští na svůj trh, což nelze připustit. Z důvodu své všeobecnosti a systematickosti je tedy předmětná česká praxe – v rozsahu, v němž může být odůvodněna ochranou spotřebitele – nepřiměřená ve vztahu k cílům, jež sleduje.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 15. září 1994, *Houtwipper*, C293/93, EU:C:1994:330; ze dne 16. ledna 2014, *Juvelta*, C481/12, EU:C:2014:11.

Relevantní právní úprava: Článek 34 SFEU.

EL-EM-2001 Ltd (věc C-501/14)

Datum rozhodnutí: 19. října 2016

Závěr: *Vnitrostátní právní úprava připouštějící zajišťovací opatření v podobě nařízení odstavení vozidla dopravce v situaci, kdy řidič tohoto vozidla, který byl zaměstnán tímto podnikem, řídil toto vozidlo v rozporu s ustanoveními nařízení Rady (EHS) č. 3821/85 ze dne 20. prosince 1985 o záznamovém zařízení v silniční dopravě, přičemž odpovědnost uvedeného podniku nebyla vnitrostátním orgánem určena, je v rozporu se zásadou proporcionality.*

Skutkové okolnosti: Společnost EL-EM-2001 je dopravcem zaregistrovaným v Bulharsku. Během přepravy uskutečňované v Maďarsku byl jeden ze zaměstnanců tohoto podniku, který řídil nákladní vozidlo, jež tento podnik vlastní a provozuje, podroben silniční kontrole. Příslušné orgány při této příležitosti zjistily porušení ustanovení čl. 15 odst. 7 písm. a) nařízení č. 3821/85. Dne 25. února 2014 uložilo tudíž Okresní ředitelství cel a financí v Csongrádu, spadající pod Státní daňovou a celní správu v Maďarsku („správní orgán prvního stupně“) správní pokutu ve výši 400 000 maďarských forintů (přibližně 1 270 eur) řidiči uvedeného vozidla. Tento orgán navíc rozhodl o přijetí zajišťovacího opatření, aby bylo zaručeno, že povinnost uhradit tuto pokutu bude splněna, a z tohoto důvodu nařídil odstavení tohoto vozidla až do uhrazení uvedené pokuty. V rámci řízení o odvolání podaném

společností EL-EM-2001 potvrdil správný orgán druhého stupně rozhodnutí nařizující toto zajišťovací opatření. Společnost EL-EM-2001 podala žalobu na neplatnost tohoto rozhodnutí ke správnímu a pracovnímu soudu v Segedínu, Maďarsko.

Právní stránka: Vzhledem ke sledovanému cíli, který spočívá v zajištění toho, aby jak řidiči, tak dopravci plnili povinnosti, které pro ně vyplývají z nařízení č. 3821/85 a č. 561/2006, je přijetí takového zajišťovacího opatření, jako je odstavení vozidla, které je uloženo dopravci za porušení, jehož se dopustil jeho řidič, za účelem zajištění výkonu sankce uložené za toto porušení, samo o sobě slučitelné s unijním právem. Je však třeba připomenout, že čl. 19 odst. 1 nařízení č. 561/2006 ukládá členským státům, aby stanovily sankce za porušení tohoto nařízení a nařízení č. 3821/85, které jsou „účinné, přiměřené, odrazující a nediskriminační“. Uvedené nařízení nicméně neobsahuje podrobnější pravidla pro stanovení uvedených vnitrostátních sankcí, zejména nestanoví žádné výslovné kritérium pro posuzování přiměřenosti takových sankcí. Při neexistenci harmonizace unijních právních předpisů v oblasti sankcí použitelných v případě nedodržení podmínek stanovených režimem zavedeným těmito právními předpisy platí, že členské státy mají pravomoc zvolit si sankce, které považují za vhodné. Členské státy jsou však povinny vykonávat svou pravomoc v souladu s unijním právem a jeho základními zásadami, a tedy v souladu se zásadou proporcionality.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 9. února 2012, *Urbán*, C210/10, EU:C:2012:64; ze dne 27. března 2014, *LCL Le Crédit Lyonnais*, C565/12, EU:C:2014:190.

Relevantní právní úprava: Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 561/2006 o harmonizaci některých předpisů v sociální oblasti týkajících se silniční dopravy.

Deutsche Parkinson Vereinigung eV (věc C148/15)

Datum rozhodnutí: 19. října 2016

Závěr: Vnitrostátní právní úprava, která zakotvuje stanovení jednotných cen pro prodej humánních léčivých přípravků, jež jsou vydávány v lékárnách na lékařský předpis, představuje opatření s účinkem rovnocenným množstevnímu omezení dovozu ve smyslu tohoto článku, jelikož jsou touto právní úpravou více dotčeny prodeje léčivých přípravků vydávaných na lékařský předpis

lékárnami usazenými v jiném členském státě než prodeje takových léčivých přípravků v lékárnách usazených v tuzemsku.

Skutkové okolnosti: Spolek DPV je svépomocnou organizací, jejímž účelem je zlepšování životních podmínek osob trpících Parkinsonovou nemocí a jejich rodin. V dopise z června roku 2009, v němž se hovořilo o podpoře spolupráce spolku DPV s nizozemskou zásilkovou lékárnou Doc-Morris, spolek DPV představil svým členům bonusový systém, který stanovil pro léčivé přípravky určené na Parkinsonovu chorobu, které jsou vydávány na lékařský předpis a jsou dostupné jen v lékárnách, různé bonusy při jejich pořízení členem spolku DPV u Doc-Morris (dále jen „bonusový systém“). ZBUW se mimo jiné domnívá, že bonusový systém porušuje německou právní úpravu, která stanoví určení jednotné ceny pro vydávání léčivých přípravků na lékařský předpis v lékárnách. Ze spisu předloženého Soudnímu dvoru vyplývá, že zemský soud v Düsseldorfu v Německu vyhověl zdržovací žalobě, kterou předložilo ZBUW, a zakázal spolku DPV, aby doporučoval bonusový systém způsobem obdobným tomu, který použil v dopise zaslaném v červenci 2009. Spolek DPV podal proti rozsudku zemský soud v Düsseldorfu opravný prostředek k předkládajícímu soudu.

Právní stránka: Ve věci v původním řízení není sporu o tom, že se režim stanovených cen vztahuje jak na lékárny se sídlem v Německu, tak na lékárny usazené v jiných členských státech. Je tedy třeba zkoumat, zda lze tento režim kvalifikovat jako „opatření s účinkem rovnocenným množstevnímu omezení“ ve smyslu článku 34 SFEU. Lze konstatovat, že zákaz uložený německým právem namířený proti zásilkovému prodeji léčivých přípravků, jejichž prodej je vyhrazen výlučně lékárnám v dotčeném členském státě, je mnohem nevýhodnější pro lékárny umístěné mimo Německo než pro ty, které jsou umístěny na německém území. Ačkoliv ve vztahu k lékárnám umístěným na německém území lze s těží zpochybnit to, že je zákaz zbavuje doplňkového nebo alternativního prostředku k dosažení německého trhu konečných spotřebitelů léků, přesto mají nadále možnost prodávat léky ve svých lékárnách. Naopak internet představuje nejdůležitější prostředek pro lékárny, které nejsou umístěny na německém území, k přímému dosažení tohoto trhu. Zákaz, který postihuje ve větší míře lékárny umístěné mimo německé území, by mohl ztěžovat ve vyšší míře přístup na trh výrobkům

z jiných členských států ve srovnání s výrobky tuzemskými, a představuje proto opatření s účinkem rovnocenným množstevnímu omezení ve smyslu článku 34 SFEU. Tradiční lékárny jsou totiž v zásadě lépe vybaveny než zásilkové lékárny pro poskytování individuálních rad pacientům prostřednictvím zaměstnanců lékárny a pro zajištění nákupu léčivých přípravků v naléhavých případech. Jelikož zásilkové lékárny v důsledku jejich omezené nabídky služeb nemohou vhodným způsobem nahradit takové služby, je třeba mít za to, že cenová soutěž představuje pro zásilkové lékárny důležitější parametr hospodářské soutěže než pro tradiční lékárny, přičemž tento parametr podmiňuje jejich možnost přímo vstoupit na německý trh a zůstat na něm konkurenceschopnými. Vzhledem k tomuto a s přihlédnutím k tomu, že zásilkový prodej představuje důležitější, dokonce podle okolností jediný prostředek přímého vstupu na tento trh pro lékárny usazené v jiných členských státech než pro lékárny usazené v Německu, nedotýká se vnitrostátní právní úprava dotčená ve věci v původním řízení stejným způsobem prodeje tuzemských léčivých přípravků a prodeje léčivých přípravků dovážených z jiných členských států. Stanovení jednotných prodejních cen zakotvené v německé právní úpravě postihuje ve větší míře lékárny, které jsou usazené v jiném členském státě než ve Spolkové republice Německo, než lékárny, které mají sídlo v Německu, což by mohlo více omezovat v přístupu na trh výrobky pocházející z jiných členských států než výrobky tuzemské.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 5. června 2007, *Rosengren a další*, C170/04, EU:C:2007:313; ze dne 9. září 2008, *Komise v. Německo*, C141/07, EU:C:2008:492; ze dne 11. prosince 2003, *Deutscher Apothekerverband*, C322/01, EU:C:2003:664.

Relevantní právní úprava: Článek 34 SFEU.

Danqua (věc C-429/15)

Datum rozhodnutí: 20. října 2016

Závěr: Vnitrostátní úprava nemůže platně stanovit pro podání žádosti o přiznání statusu doplňkové ochrany promlčecí lhůtu patnácti pracovních dní ode dne, kdy příslušný orgán oznámí neúspěšnému žadateli o azyl, že má možnost takovou žádost podat.

Skutkové okolnosti: Ghanská státní příslušnice E. Danqua podala v Irsku dne

13. dubna 2010 žádost o přiznání postavení uprchlíka, kterou odůvodnila obavou, že bude vystavena tzv. *trokosi*, tedy formě rituálního služebnictví, které je praktikováno v Ghaně a týká se převážně žen. Komisař pro žádosti o azyl v Irsku vypracoval ve zprávě ze dne 16. června 2010 k této žádosti negativní doporučení z důvodu její nevěrohodnosti. Toto doporučení bylo potvrzeno v odvolacím řízení u odvolacího soudu pro uprchlíky rozhodnutím ze dne 13. ledna 2011. Dne 9. února 2011 ministr oznámil E. Danqua rozhodnutí o zamítnutí její žádosti o azyl a sdělil jí, že má v úmyslu nařídit její vrácení na hranice, přičemž ji informoval mimo jiné o tom, že má možnost podat ve lhůtě patnácti pracovních dní od tohoto oznámení žádost o udělení doplňkové ochrany. V návaznosti na toto rozhodnutí Služba právní pomoci v Irsku informovala E. Danqua, že z důvodu tohoto zamítnutí ji nebude zastupovat při jejich krocích směřujících k získání doplňkové ochrany. Služba právní pomoci nicméně podala jménem E. Danqua žádost o povolení k pobytu z humanitárních důvodů. Dopisem ze dne 23. září 2013 informoval ministr E. Danqua, že tato žádost byla zamítnuta a dne 17. září 2013 bylo vůči dotyčné přijato rozhodnutí o navrácení. Evelyn Danqua podala dne 8. října 2013 žádost o udělení doplňkové ochrany. Dopisem ze dne 5. listopadu 2013 ministr oznámil E. Danqua, že její žádosti o přiznání statusu doplňkové ochrany nelze vyhovět, neboť nebyla podána ve lhůtě patnácti pracovních dní uvedené v oznámení rozhodnutí ministra ze dne 9. února 2011, kterým byla zamítnuta žádost dotyčné o azyl.

Právní stránka: Ze zásady efektivity vyplývá, že vnitrostátní procesní norma nesmí v praxi znemožňovat nebo nadměrně ztěžovat výkon práv přiznaných unijním právním řádem. Taková norma tak musí v projednávané věci umožnit účinný přístup osob, které žádají o doplňkovou ochranu, k právům, která jim přiznává směrnice 2004/83. V projednávané věci je proto třeba konkrétně zkoumat, zda takovou promlčecí lhůtu, jaká je dotčena v původním řízení, lze odůvodnit za účelem zajištění řádného průběhu řízení o posouzení žádosti o udělení doplňkové ochrany, a to s ohledem na důsledky, které z toho plynou pro uplatnění unijního práva. Pokud jde o promlčecí lhůty, členským státům přísluší určit pro vnitrostátní právní předpisy, které spadají do rozsahu působnosti unijního práva, lhůty odpovídající zejména významu rozhodnutí, která mají být přijata, pro zúčastněné osoby, složitosti řízení a právním

předpisům, které mají být použity, počtu osob, které mohou být dotčeny, a dalším veřejným nebo soukromým zájmům, které je třeba zohlednit. Pokud jde o právní předpisy dotčené v původním řízení, je přitom třeba uvést, že řízení o posouzení žádostí o udělení doplňkové ochrany má zvláštní význam, neboť umožňuje zajistit žadatelům o mezinárodní ochranu dodržení jejich nejzákladnějších práv udělením takové ochrany. V tomto kontextu je třeba konstatovat, že taková promlčecí lhůta, o jakou jde v původním řízení, je obzvláště krátká a v praxi všem těmto žadatelům nezajišťuje skutečnou možnost, aby podali žádost o udělení doplňkové ochrany, a případně jim byl přiznán status této ochrany. Taková lhůta nemůže být tedy

přiměřeně odůvodněna za účelem zajištění řádného průběhu řízení o posouzení žádosti o přiznání tohoto statusu.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 8. května 2014, *N.*, C604/12, EU:C:2014:302; ze dne 28. ledna 2015, *ÖBB Personenverkehr*, C417/13, EU:C:2015:38; ze dne 21. února 2006, *Ritter-Coulais*, C152/03, EU:C:2006:123; ze dne 11. listopadu 2015, *Klausner Holz Niedersachsen*, C505/14, EU:C:2015:742; ze dne 3. září 2009, *Fallimento Olimpiclub*, C2/08, EU:C:2009:506; ze dne 29. října 2009, *Pontin*, C63/08, EU:C:2009:666.

Relevantní právní úprava: Zásada efektivity v právu EU.

Připravil: Jan Tlamycha

V nakladatelství Wolters Kluwer vyšlo

Musíš znát... Obchodní právo

Petra Polišenská, Marie Hrabalová, Alžběta Perejdová

Přehled nejdůležitější judikatury obchodního práva za období let 2009 až 2015. Jednotlivé judikáty – ponejvíce Nejvyššího soudu, ale i Ústavního soudu, případně vrchních a krajských soudů – jsou přehledně a heslovitě rozčleněny dle svých názvů. Pro snazší pochopení rozebrané problematiky je každé heslo vybaveno autorským komentářem a usouvztažněno se související judikaturou, aby vynikly širší souvislosti a celkový kontext. Svazek je vybaven rovněž takzvaným ústavním vzhledem, tj. důležitými rozhodnutími Ústavního soudu v oblasti obchodního práva za sledované období.

Publikace díky své srozumitelnosti a systematickému přístupu představuje vynikající pomůcku nejen pro studenty právnických fakult, ale i pro odbornou či laickou veřejnost.

Publikaci si můžete objednat na obchod.wolterskluwer.cz nebo ji koupíte u svého knihkupce.

Vyhnete se riziku pochybení při praktické aplikaci nového zákona

Zadávání veřejných zakázek
Snadno a srozumitelně

ASPI Navigátor

Využijte interaktivního průvodce postupy při zadávání veřejných zakázek

- Přehlednou formou grafického zobrazení a propojení na aktuální právní předpisy, komentáře, výklady a judikaturu srozumitelně vysvětlí jednotlivé postupy dle zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek
- Připravil autorský tým advokátní kanceláře ROWAN LEGAL

Wolters Kluwer

Když si musíte být jistí

<http://navigator.aspi.cz>